

El casament del dissabte

El casament del dissabte

Havia acabat l'escola i es presentaven uns mesos que per a la Laura serien inacabables. L'avorriment era diari i el desconcert de no ser cada dia amb els amics feia que es mostrés mandrosa a l'hora d'aixecar-se del llit.

Sa mare, que coneixia l'agilitat de la Laura, es trobava estranyada pel comportament de la nena. Cada dissabte es llevava a la mateixa hora, tant si havia d'anar al col·legi com si no, i "ajudava" la resta de la família a seguir-la en la seva matinada.

Cap a les dotze del matí la Laura va agafar el camí cap al lavabo i va començar a pentinar-se els cabells, dels quals n'estava molt orgullosa; eren llisos i brillants, molt sedosos al tacte, a ella li agradava pentinar-los de dalt a baix una vegada i una altra.

Era mirant-se al mirall i va tenir una idea que va il·luminar-li els ulls. Va deixar el raspall bruscament i sortí corrents cap a la cuina cridant desmesuradament:

—Laura, no cridis— li va dir sa mare pujant el to de veu.

—Mare, he tingut una idea per fer a les vacances -va esperar el gest de sa mare que li anunciaria si podia seguir parlant o millor ho deixava per a un altre moment-. Mare, em caso amb l'Adrià, el de P5, de la classe dels Taurons. —La Laura estava contenta amb el que acabava d'informar i va esperar la resposta de sa mare.

—Vols casar-te? Molt bé, doncs ja pots començar a preparar-ho tot per a les núpcies, segur que així no t'avorriràs! -La mare va pensar que el joc li duraria si fa ni fa una hora i mentrestant tindria temps per fer els llits i endreçar la casa. Havia començat pel seu dormitori i la Laura es va apropar sense mirar on trepitjava.

—Laura, no trepitgis el cobrellit i no vagis descalçada que agafaràs un refredat.

—Mare, tu et vas casar amb un vestit blanc i llarg? Jo em compraré un amb un vel molt llarg.

—Molt bé, però un vestit així val molts diners, tants en tens a la guardiola?

La Laura va callar, encara no sabia gaire bé si els seus estalvis arribarien per a aquest pressupost.

Havien passat cinc minuts i un altre cop sonà la veu que la cridava.

—Mare, he de comprar totes les coses que tu tens a la cuina? I haurem de comprar mobles per a guardar les coses?

La mare la va mirar compassiva, sabia que la seva filla es trobava davant un laberint de dubtes. Però havia de mantenir-se'n al marge, la nena resoldria el problema ella soleta.

Quan la mare acabava la feina -tan ingrata- de fregar el terra de les habitacions, va entrar la Laura corrents, trepitjant tot sense cap mirament.

—Laura, que no veus que frego!? Ja tinc poca feina com per a fer-la dos cops!

Ella no havia escoltat els laments de la seva mare i al seu cap portava la pregunta fulminant:

—Mare, quan em casi hauré de rentar la casa tots els dies com tu fas? És obligatori tenir fills? Jo no en vull tenir, de nens, ho embruten tot.

—Quan tinguis la teva casa t'adonaràs de totes les feines que s'han de fer. Hauràs de parlar amb l'Adrià per a repartir les feines entre els dos.

Només havien passat dues llargues hores i la Laura n'estava cansada d'imaginar tot el que havia de preparar per a casar-se. No podia creure's que els seus pares haguessin volgut haver de treballar tant per aixecar aquella que era la seva llar.

Encara no havia pensat en la roba que necessitava, en què li feia falta una nevera i una cuina. Segurament hauria de posar rentadores cada dia i planxar, que era el que a sa mare no li agradava fer.

Pensava en totes aquestes coses quan va escoltar la pregunta de sa mare:

—Laura, has pensat en què haureu de comprar un pis? També podria ser llogat, encara que al preu que es paguen és millor tenir un deute amb el banc.

La Laura no va parpellejar, com podia ser tot tan difícil? Només havia tingut la genial idea de casar-se amb l'Adrià de P5 pensant que seria una cosa meravellosa i que li donaria molt de goig, com a totes les noies que es casen i diuen que és el dia més feliç de la seva vida.

Encara no havia tingut temps de comunicar al nuvi aquest casament que havia somiat per a un dissabte i estava esgotada de pensar en tot el que necessitava. Ara només faltava saber que havia de comprar una casa.

Els seus ulls van perdre la llum que els havia il·luminat a les dotze del matí.

Va decidir que no li diria a l'Adrià la seva magnífica idea de casar-se. La veritat és que no sabia ben bé si ell hagués acceptat viure amb ella per sempre més.

A les tres de la tarda la seva mare la va cridar per menjar i la Laura va entrar decidida a anunciar que no es casava.

—Mare, crec que trigaré molt de temps en preparar un casament. Això si em caso algun dia, perquè em sembla que començar una casa és molt difícil i porta massa feina. A més a més, es necessiten molts diners. Millor penso en un altre joc per a les vacances.

La mare li va fer un petó i la consolà dolçament.

—Quan siguis més gran veuràs les coses d'una altra manera. I pensa que mai estaràs sola, em tens a mi.

El somriure de la Laura es va il·luminar com els seus ulls.

—Mare, em sap greu que aquest dissabte no puguis anar de casament.

I van riure com dues dones.

Loly Llorente Gil